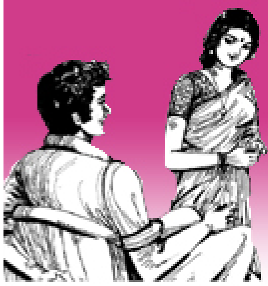

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ రాత్రి తన ప్రయత్నంగా వరూధిని సత్యవతి చేత పూలు తెప్పించి నాగినీని తయారు చేసింది. అంతకు ముందే హేమంత్ అభీష్టం తెలిసిన మనిషి కావడంతో ఏవీ ఆర్భాటం లేకుండానే ఆ గదిని కూడా తయారు చేసింది.

రాత్రి తొమ్మిది తర్వాత హేమంత్ హడావుడిగా వచ్చాడు.

ఎక్కువ మాటలు లేకుండా ఉండటానికి అతను శతవిధాల ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. వస్తూ తనతో తెచ్చిన ఫైల్సు కూడా బెడ్‌రూమ్‌లో పెట్టుకున్నాడు.

అతన్ని క్రీగంట గమనిస్తూనే వుంది వుంది వసుంధర

హేమంత్ వస్తూనే బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి తలుపుపేసుకున్నాడు.

నాగిని టి.వి చూస్తూ కూర్చుంది.

వసుంధర కూతురికేసి కోపంగా చూసింది.

"వళ్ళు తెలుస్తుందా నీకు?" అంటూ అసహనంగా అరచింది.

నాగిని ఉలిక్కిపడి తల్లికేసి చూసింది.

అలా అరిచినందుకు వసుంధరకే సిగ్గేసింది.

తండ్రిలేని పిల్లని తల్లీ తండ్రయి తనే పెంచి పెద్దచేసింది. అదీ చాలా గారాంగా.

భర్తపోయినా అతను స్వయంగా సంపాదించిన ఆస్తి చాలానే వుంది. ఎన్ని ఉన్నా తనది ప్రేమ పెళ్ళి. మగదక్షత లేదు. అతను పోగానే ఆస్తికోసం అత్తింటివారు చుట్టుముట్టారు. అప్పుడే అన్నగారి సహాయం కోరడానికి పుట్టింటికొకసారి వచ్చింది.

ఆ రోజు తనకింకా గుర్తుంది. అన్నగారు ఈడ్చికొట్టినంత పనిచేసాడు. ఒకవిధంగా వదినగారే ఉత్తమురాలు. అతనికి అడ్డుపడి ఆ తన్నులూ తిట్లూ తనే పడింది. పిల్లలు చిన్నవాళ్ళు. వాళ్ళకసలు గుర్తుందో లేదో!

ఆ రాత్రి వంటగదిలో అన్నం పెట్టి "చూడు వసుంధరా! మీ అన్నని మనిషనుకుని వచ్చినందుకు విచారిస్తున్నాను. అతనికి హృదయంలేదు. స్త్రీలంటే చులకన. ప్రేమించి ఎదిరించి పెళ్ళిచేసుకుని మన భాష, ప్రాంతంకాని మనిషితో ఒంటరిగా వెళ్ళావు. ఆ ధైర్యంతోనే పోరాడు. ఎప్పుడూ ఈ గడప తొక్కకు. ఏముందని వస్తావమ్మా ఇక్కడికి. ఏమీ సహాయం చెయ్యలేని నిస్సహాయురాలు మీ వదిన" అంది కన్నీళ్ళతో.

వసుంధర అర్థం చేసుకుని వదినగారి కాళ్ళకి నమస్కరించి బయటపడింది.

ఆ తర్వాత సంఘమే ఆమెకు బ్రతకడం - పోరాడటం నేర్పింది. కొద్దిరోజుల్లోనే హోటల్‌ని చేతిలోకి తీసుకుని విజయం సాధించింది.

తర్వాత ఇన్నేళ్ళకి అన్నగారే తన యిల్లు వెదుక్కుంటూ తన గడప తొక్కాడు. కోర్టు ఖర్చులకోసం. మాటల్లో హేమంత్ గురించి చెప్పాడు.

అన్నగారు ఒకనాడు కర్కశంగా ప్రవర్తించాడని తను బదులు తీర్చుకోలేకపోయింది. దానికి కారణం తను ఆడపిల్ల. ఆడపిల్లకి మనసుంటుంది. దానినిండా ప్రేమ, జాలి ఉంటాయి. దాన్ని ఆసరా చేసుకునే ఈ పురుషప్రపంచం ఆడుకుంటుంది. ఆడిస్తుంది. నిందలు వేస్తుంది. అయినా స్త్రీ ఆ లాలిత్యాన్ని కోల్పోలేదు - ఎన్ని దెబ్బలు తగిలినా అదే ఆమె ఔన్నత్యం.

ఆ రాత్రి వసుంధర హేమంత్ గురించి ఆలోచించింది. అన్నగారు అడిగిన డబ్బు యిస్తూ "మా నాగినీని కోడలుగా చేసుకోవచ్చు కదా!" అని.

సుందరం ఎగిరి గంతెయ్యలేదు గాని - మౌనంగా కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"మా బిడ్డకుదా పుడ్చినంత ఆస్తిదా ఉండింది. అప్పుడుదా నేను ఆ పెండ్లి చేస్కొని మీకు కష్టం కల్గిస్తిని. నా పెనిమిటి నన్ను బాగానే జూసుకున్నాడు. కాని.. మా అత్తింటివార్కి మాత్రం నేను అంగీకారం కాలేదు. ఇప్పుడీ డబ్బు చూసి మళ్ళీ మాట కలుపుతున్నారు" అంది అన్నగారి వైపు క్రీగంట జూస్తూ.

వెంటనే కళ్ళు తెరచాడు సుందరం.

"ఎందుకు నేను లేనా! దాన్ని హేమంత్‌కి జేసుకుంటా" అన్నాడు.

వసుంధర మొహం పుచ్చపువ్వులా వికసించింది.

తను పోయినా పిల్లకి బంధువర్గం బలముంటుంది. ఒంటరిదయిపోదు - అని సంతోషపడి అన్నగారడిగిన డబ్బిచ్చింది.

"ఇలా తన కూతురికోసం తనుదా ఆశపడడం ఏమి తప్పు" వసుంధర ఆలోచిస్తూ కూతురి పక్కన కూర్చుని "నీకు పిచ్చి శానా వుండిందే పెండ్లయిన దానివి. మొగుడొస్తే వెంబడి బడి ఏమి కావాల్నో జూస్కో వద్దా. పొయ్యి జూడు" అంది.

"నువ్విలా జెబుతావ్‌గాని బావ ఏమొద్దు పో అంటాడు" అని గునిసింది నాగిని చిన్నపిల్లలా.

"వాడికిదా సిగ్గు జాస్తి. అట్లనే అంటాడు. పో! పొయి జూడు" అంది కూతుర్ని కుదిపి లేవదీస్తూ.

నాగిని వెళ్ళబోతుంటే హేమంతే బయటకి వచ్చి డైనింగ్ టేబుల్ మీద భోజనం వడ్డించుకోబోయాడు.

వసుంధర నాగినీని గిల్లి సైగ జేసింది.

నాగిని పరిగెత్తి హేమంత్ చేతిలో గరిట లాక్కుని తను వడ్డించింది.

హేమంత్ మౌనంగా భోంచేస్తున్నాడేకానీ వాళ్ళిద్దరూ తిన్నారో లేదో అనికూడా అడగలేదు.

నాగినికి కొంచెం కోపం వచ్చింది.

"మేం తినలేదు" అంది బుంగమూతి పెట్టి.

హేమంత్ తలెత్తి చూసి 'సారీ' అన్నాడు.

"అదేమి మాటనే నాగినీ! ముందల్లుడ్ని తిననివ్వు" అంది నొచ్చుకున్నట్లుగా.

హేమంత్ మరింకేమీ మాట్లాడకుండా వాష్‌బేసిన్‌లో చెయ్యి కడుక్కుని గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

వసుంధర నిట్టూర్చి "రా భోం చేద్దాం" అంది కూతురితో.

భోజనాలయ్యాక తనతోపాటు బెడ్‌రూమ్‌లోకొస్తున్న కూతుర్ని చూసి "ఇక్కడకాదు. ఆ గదిలోకెళ్ళు" అంది.

"బావ పని చేసుకుంటున్నాడు" అంది నాగిని.

"అతను చేసుకుంటే చేసుకోనివ్వు. నువ్వెళ్ళి పడుకో" అంది వసుంధర కోపంగా.

నాగిని చిరాగ్గా మొహం పెట్టి వెళ్ళింది.

మరో అయిదునిముషాల్లో రయ్యిన బయటకొచ్చి "బావకి చాలా పనుందట. వెళ్ళమన్నాడు" అంది తల్లి పక్కన పడుకుంటూ.

వసుంధరకి ఈసారి బాగా కోపం వచ్చింది.

వెంటనే వెళ్ళి హేమంత్‌ని నాలుగూ కడిగి పారేద్దామనుకుంది గాని సరోజని చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చి కోపాన్ని అణచుకుంది.

అలా అణుచుకోవడం వలన ఆ బాధ దుఃఖంగా మారింది.

ఆగని కన్నీళ్ళని కూతురి కళ్ళపడకుండా తుడుచుకుని "నేను రేపుదా పోదును." అంది కూతురితో.

"అదేమిటమ్మా నువ్వెళ్ళిపోతే ఎలా? బావ కేంపులు పోతాడు. నేనొక్కర్తినే ఉండలేను" అంది నాగిని ఏడుపు గొంతుతో.

ఆ మాటకి వసుంధర మనస్సు చివుక్కుమంది.

కూతుర్ని ఆ పరిస్థితిలో వదిలి వెళ్ళడానికి మనసంగీకరించడంలేదుగాని తనుంటే హేమంత్ ఏ మాత్రమూ నాగిని మొహం చూడడని ఆమెకర్థమయ్యింది. అందుకే మనసు దిటవు చేసుకుని "ఇది నీ కాపురం - నువ్వే అన్నీ సమర్థించుకోవాల్న. నేనుండేమి పూడుస్తను. నేను మీ నాన్నని చేస్కున్నప్పుడు భాష దా వేరు. స్టేట్ దా వేరు. ఉండి పూడ్చలా?" అంది విసుగ్గా.

"నువ్వొక్కర్దానివీ ఎందుకక్కడ? నాతోనే వుండు" మారాం చేసింది నాగిని.

"అదిదా కుదర్దు. బిజినెస్సు పాడయిపోద్ది" అంది కఠినంగా వసుంధర అటుతిరిగి పడుకుంటూ.

ఆ మర్నాడు వసుంధర వెళ్తుంటే వారించాలని ప్రయత్నించాడు హేమంత్.

వసుంధర కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ "కుదరదు అల్లుడూ "పిల్లనిదా నీకప్పజెప్పినాను. ఇకనుండి నువ్వుదా దానికి తల్లీతండ్రీ." అంది.

హేమంత్ ఆమె వైపు నిస్సహాయంగా చూసాడు.

సింహాచలం నాగిని వెళ్ళి రైలెక్కించారు.

"నువ్విప్పుడు చిన్నపిల్లవుగావు. నీ సంసారం - ఎట్లు చేసినా నీదే బాధ్యత!" అంటూ చివరిమాటగా చెప్పింది వసుంధర.

రైలు కదిలిపోతుంటే ఆమె మనసు చెక్కలు ముక్కలయినట్లనిపించింది. నాగినీని పుట్టాక ఇదే మొదటిసారి వదిలేయడం. అల్లుడు బాగుంటే ఆమెకింత బాధవుండేదికాదు. చాలా వెలితిగా వేదనగా ఉందామెకు.

ఇప్పుడామె బాధంతా కోపంగా పరిణమించి సుందరం మీదకి మళ్ళింది. వైజాగ్‌లో దిగి నేరుగా సుందరం దగ్గరకెళ్ళింది.

రాజీ ఎదురొచ్చి "రా అత్తా, ఇప్పుడేనా రావడం?" అంది ఆప్యాయంగా చేతిలో సూట్‌కేసు అందుకుంటూ.

వసుంధరకి చాలా కసిగా వుందిగాని... అది ఆ అమాయకపు పిల్లమీద చూపించడం భావ్యంకాదనుకుని "మీ అప్పేడి?" అంది.

ఎప్పుడూ 'నాన్న' అనే అత్త అలా అప్ప అనడంలో ఏదో ఆంతర్యముందని గ్రహించిన రాజి "కూర్చో అత్తా - కాఫీ తెస్తానంటూ లోనికెళ్ళింది.

"అదేనే... నీ బాబు ఎటు బోయేడూ అంటున్నా" అంటూ వంటగదిలోకి వినపడేలా హెచ్చరించింది వసుంధర గొంతు పెంచి.

రాజి కాఫీ తెచ్చి అత్తకిస్తూ "ఇంకేముందత్తా తెల్లవారగానే ఆ బంగళాదగ్గరకెళ్తాడు. వెనకా ముందూ తిరిగి దాన్ని పదేపదే చూసుకుంటాడు. దానికోసం కోర్టుల చుట్టూ తిరిగినన్నాళ్ళూ ఆ సంగతి వేరు. అది తనకే చెందగానే అది నిజంగా తనకొచ్చేసిందా అని ఆశ్చర్యం . దాన్నేం చేసుకోవాలో తెలియని తికమక. బేరాలొస్తున్నా అమ్మకూడదనే అహం. పిచ్చెక్కిపోతున్నాడు నాన్న." అంది నిట్టూరుస్తూ.

"సరే, ఇప్పుడూ అక్కడికేనా పోయినాడు?" అంది.

"అక్కడికే వెళ్ళుంటాడు"

వసుంధర నిట్టూర్చింది.

"సరే నాకు స్నానానికి దా నీళ్ళుదా పెట్టు. నేనట్లా దేవళం దాక పొయొస్తునుద" అంటూ లేచింది.

స్నానం కాగానే గుడికంటూ బయటపడిన వసుంధర తిన్నగా సరోజని యింటికెళ్ళి తలుపు తట్టింది.

తలుపు తెరచిన సరోజని ఆశ్చర్యపోతూ "రారా, అప్పుడే వచ్చేసావేంటి?" అంది నవ్వుతూ.

వసుంధర కుర్చీలో కూర్చుంటూ "ఉండి ఏమిదా చెయ్యను. అదట్లా వుంచి ఒక మాట చెప్పండి. హేమంత్‌దా ఎవర్నయినా ప్రేమించినాడా?" అనడిగింది సూటిగా.

వసుంధర అనుకోని ప్రశ్నకి తెల్లబోయింది సరోజని.

"అదేంటి, అలా వాడుగాని చెప్పాడా?"

"లేదు. నాకే అల్లుడిదా పద్ధతి నచ్చలేదు. పిల్లని దూరంగా పెడ్తున్నాడు. మాట్లాడడు. నవ్వడు" అంది వసుంధర.

"అదేం కాదులే వసుంధరా.. వాడి ఆఫీసు పని వత్తిడిలో..

"అట్ల కతలు నాకుదా వద్దు. మగబుద్ధి నాకు తెలియదనుకుంటిరా! ఈ సంగతి మా అన్నని అడుగుదామనే ఇటొస్తిని. వాడుదా యింట్లో లేడు." అంది వసుంధర.

సరోజని ఏదో చెప్పబోతుండగానే బయట గట్టిగా కేకలు వినిపించి వీధిలోకి చూసింది.

ఆటోలో ఎవరో సుందరాన్ని తీసుకొస్తున్నారు. సుందరానికి స్పృహలేనట్లుంది.

సరోజని గబుక్కున లేచి వీధిలోకి పరిగెత్తింది.

వెనకాల వసుంధర కూడా వెంబడించింది కంగారుగా.

"అయ్యో! అయ్యో బావకేమయింది?" అంటూ ఆటో వెంబడి అరుచుకుంటూ వెళ్ళింది సరోజని.

ఆ గొడవకి రాజీ, ఆమె భర్త బయట కొచ్చారు.

ఆటో అతను మరొకతను కలిసి స్పృహలేని సుందరాన్ని లోపలకి తీసుకెళ్ళి ఉయ్యాల బల్లమీద పడుకోబెట్టారు.

రాజీ భర్త దగ్గరున్న డాక్టర్ని తీసుకొచ్చాడు.

డాక్టరు నాడి చూసి పెదవి విరిచాడు.

రాజీ గొల్లుమంటూ సుందరం మీద పడి ఏడ్చింది. క్షణాల్లో వాతావరణమంతా మారిపోయింది.

వసుంధర నిశ్చేష్టగా నిలబడిపోయింది.

తాను ఎన్నో అడగాలనుకుని ఎంతో ఆవేశంగా వచ్చింది.

ఒక ప్రశ్నకూడా అడగకుండానే అతను దిగంతాలకి సాగిపోయాడు. సరోజని ఓపిక తెచ్చుకుని రాజీని పక్కకి లాగి "ఏడవకు. జరగాల్సింది చూడు. ముందా ఏవంతుగాడికి పోను చెయ్యి" అంది.

రాజీ కళ్ళు తుడుచుకుని లోపలికి వెళ్ళింది.

సరోజని దూరంగా కూర్చుని అతనివంకే చూస్తుంది.

బ్రతికినన్నాళ్ళూ పెళ్ళాం బిడ్డల్ని కాల్చుకుతిన్నాడు. ఆస్తి ఆస్తి అంటూ ఉన్నదంతా కోర్టులకే తగలేసాడు. పిల్లలమీద పెత్తనమే కానీ ప్రేమనందించలేకపోయాడు. వంటిమీద చొక్కా సరేసరి - పెదవుల మీద చిరునవ్వుకూడా లేకుండా చూపంతా ఆ మేడ మీదే పెట్టుకుని

బ్రతికాడు. చివరకి మేడ వచ్చింది. ఏం మిగిలింది. దాన్నో అడుగుపెట్టకుండానే ఈ లోకం దాటేసాడు. ఇంత మాత్రం దానికి ఒక్కపూట కూడా ఎవరినీ సుఖపడనివ్వలేదు. తను సుఖపడలేదు. చివరికి కొడుకుని ప్రేమించిన పిల్లతో పెళ్ళికాకుండా అడ్డంపడి ఇద్దరి గొంతులూ కోసాడు. ఆమె మనసు పరిపరివిధాల పోతోంది.

సాయంత్రానికల్లా హేమంత్ మరో యిద్దరక్కలూ - వాళ్ళ కుటుంబాలూ, వచ్చేసారు. చీకటి పడుతుండగా హేమంత్ నాగనీలుకూడా దిగారు.

వస్తూనే హేమంత్ సరోజని దగ్గరకెళ్ళి చతికిలపడి ఆమె వంక చూశాడు. సరోజని అతని చేతిని పట్టుకొంది ఊరడిస్తున్నట్లుగా అక్కడ తతంగమంతా అల్లుళ్ళు చూసుకుంటున్నారు.

వసుంధర హేమంత్‌ని చూసి గట్టిగా ఏడ్చింది "చూసినావా అల్లుండూ, ఎట్ల చేసి పోయినాడో - మా అన్న" అంటూ.

"చాల్లే వూరుకో" అని కసిరింది సరోజని.

నువ్వు రాగాలు తియ్యడం కాదు - వెళ్ళు వెళ్ళి రేపొద్దుటే జరగాల్సిన తతంగం చూడు. ఇక్కడ పెద్ద దిక్కు, పైగా వియ్యపురాలివీ నువ్వే" అంది.

వసుంధర లోపలికెళ్ళింది డ్రామా ఆపి.

"వెళ్ళరా - నువ్వు కూడా కాస్త మొహమన్నా కడుక్కో" అంది సరోజని హేమంత్‌తో.

హేమంత్ లోనికెళ్ళగానే గదిలో కూర్చుని కుమిలి ఏడుస్తున్న అక్కగార్లు కనిపించారు. అతన్ని చూడగానే 'తమ్ముడూ.." అని బావురుమన్నారు.

హేమంత్ మౌనంగా టాయిలెట్‌లోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని వస్తుండగా అందరికీ టీలు అందజేస్తున్న నాగిని కనిపించింది.

నాగిని అతని దగ్గరగా వచ్చి "టీ తాగు బావా" అంది. 'వద్దు' అందామనుకున్నాడు గాని ఎదురుగా కూర్చున్న సరోజని ఆంటీ తననే గమనించడం చూసి టీ గ్లాసు అందుకున్నాడు.

మరోగ్లాసు తీసుకుని సరోజనికిచ్చి పక్కనే కూర్చున్నాడు.

"ఊరికే దిగులు పడకురా. ఈ రోజయినా రేపయినా ఇది జరిగే తంతే. కాకపోతే ముత్యాల్లాంటి పిల్లల్ని - మాణిక్యంలాంటి పెళ్ళాన్ని ఒక్కరోజు కూడా సుఖపెట్టకుండా తరలిపోయాడు. అంతే!" అంది సరోజని.

హేమంత్ కూడా మౌనంగా తండ్రి పార్థివశరీరం వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. అతనికన్నీ గుర్తొస్తున్నాయి. తల్లిపడి వేదన, ఒంటరితనం, ఆర్థికస్థితుల్ని ఒక్క చేత్తో చక్కబెట్టుకోవడం అన్ని బాధల్ని తనే దిగమింగుకోవడం రెండు చిరిగిన చీరల్నే కుట్టికుట్టి కట్టుకోవడం అతని కళ్ళనుండి ధారాపాతంగా కన్నీళ్ళు జారిపోతున్నాయి. పెళ్ళంటే.. స్త్రీకి దుఃఖమూ, అవమానమేనా.. భర్తగా ఆదుకుంటానని తాళికట్టి - ఆమెని నిత్యం మాటలతో చేతలతో హింసిస్తూ పెత్తనం చేయడమేనా మగవాడి హక్కు.

చివరికి తల్లి శవం దగ్గర కూడా రాజకీయం చేసిన తండ్రిని చూస్తుంటే అతనికి చెప్పలేని కోపంగా వుంది. తన సంపాదన చూడకుండానే దానితో ఒక చీర కూడా కొనివ్వకుండానే ఆమె వెళ్ళిపోయింది. తెల్లవార్లూ అతను తండ్రి శవం దగ్గర కూర్చుని తల్లిని తలచుకుని ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు. తెల్లవారి జరగవలసిన తతంగమంతా యాంత్రికంగా సాగిపోయింది. ఆ పదిహేనురోజులూ అన్నీ సక్రమంగా నిర్వర్తించింది నాగిని తల్లి సలహా మేరకు. ఏడుస్తున్న ఆడపడుచుల్ని ఊరడించి అన్నం పెట్టింది. బ్రాహ్మలతో మాట్లాడింది. వచ్చేపోయేవారికి మర్యాదలు చేస్తూ - ఆ యింటి కోడల్ననిపించుకుంది.

సరోజని కూడా నాగినిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. 'ఔరా ఆడపిల్లలు ఎంతలో పెద్దవాళ్ళయిపోతారో కదా' అనుకుంది విస్మయంగా.

దినమయిన మర్నాడే హేమంత్ తిరిగి వెళ్ళిపోతూ.. సరోజనికి చెప్పడానికి వచ్చినప్పుడు మాత్రం 'నాగిని మంచిపిల్ల మనసు నొప్పించకు. ఇంతకంటే ఏం చెప్పలేనురా ఏవంతూ!" అంది కన్నీళ్ళతో

కొన్ని రోజులు అక్కలకి తోడుండమని నాగినిని అక్కడే వదిలేసి బయల్దేరాడు హేమంత్ శ్రీకాకుళానికి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments